

746,000 Kr., udelukkende saa at sige som Følge af den stærke og stadige Stigning af Udgifterne til sociale Øjemed — alene Merudgiften til Alderdomsunderstøttelse, Sygekasser og Arbejdsløshedskasser sluger paa det nærmeste denne Stigning —, endvidere fra Kultusministeriet, der paa § 21 har en Merudgift paa 632,000 Kr., væsentlig foranlediget derved, at Tilskuddet til Statshospitalerne som Følge af det nye Rigshospital er steget med godt $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og endelig fra de militære Ministerier, der vise en Merudgift paa §§ 22 og 23 I., Søværnet, paa 2,857,000 Kr. i Sammenligning med den sidst vedtagne Finanslov.

Som det vil erindres, opgjordes mod Slutningen af Forsvarslovenes Behandling for de militære Ministerier Normalbudgettet efter de nye Love paa de nævnte §§ 22 og 23, I. til 22,107,000 Kr., hvorved i øvrigt er at bemærke, at Ministerierne, hvilket var ret undskyldeligt paa Grund af den uhyre forcerede Maade, hvorpaa der arbejdedes, og fordi mangfoldige nye Forhold skulde drages med ind under den budgetmæssige Overvejelse, regnede paa § 22 L. (Ammunition) 85,000 Kr. og paa Konto Q. 20,000 Kr. for lavt. Altsaa, det i Krigsministeriet opgjorte Normalbudget efter de nye Love var 22,107,000 Kr. og 2,000 Kr. mere end det paa nærværende Forslag opførte Budget. Efter de bestaaende Love var Udgiften paa de nævnte Paragraffer, hvori ogsaa var inddraget for Søværnets Vedkommende § 26, 19,852,000 Kroner. Forskellen, altsaa den normale Stigning paa de nævnte Paragraffer, udgjorde saaledes 2,255,000 Kr. Naar nu Forøgelsen fra den sidst vedtagne Finanslov til nærværende Finanslovsforslag bliver større, ligger det dels i, at Militærmusikken, grundet paa den i Landstinget indsatte Overgangsbestemmelse om, at den skal bibeholdes indtil 1911, endnu opføres med 297,000 Kr. mere end paa Normalbudgettet, dels i, at indeværende Finansaar paa § 22 viser en særlig lav Udgift, navnlig fordi der ingen større Øvelser er. I hvor høj Grad de enkelte Finansaar, selv om der ikke er Tale om egentlige ekstraordinære Udgifter, kunne differere, og i hvilken Grad det derfor er rigtigt at regne med et Normalbudget, viser sig ved at sammenligne den nysnævnte Difference med den, der fremkommer ved en Sammenligning mellem det forelagte Budget og Udgiften for det sidste Finansaar, for hvilket Statsregnskab er aflagt, idet Forøgelsen her kun er 1,955,000 Kr. Dette viser, i hvor høj Grad Udgiften svinger fra Aar

til Aar, og hvor nødvendigt det derfor er, hvis man vil danne sig et virkeligt Billede af Forholdet, at regne med et Normalbudget.

Paa flere Ministerier, nemlig Landbrugsministeriet, Ministeriet for offentlige Arbejder og Finansministeriet, ere Udgifterne for de ordinære Udgiftsparagraffers Vedkommende lavere end paa den sidst vedtagne Finanslov, og paa § 26 er den, naar vi stadig bortse fra den ved Lovene om ekstraordinære Militærforanstaltninger hidførte Merudgift, 5,176,000 Kr. mod 5,220,000 Kr. paa den sidst vedtagne Finanslov. Det maa ogsaa fremhæves, at der paa § 27 kun er foreslaaet 14,448,000 Kroner til Afdrag paa Statsgælden, til offentlige Arbejder under Statsbanerne, Havneanlæg, Telegrafanlæg osv. og til Forskud og Laan, mod 15,896,000 Kr. paa den sidst vedtagne Finanslov.

Det vil, tror jeg, af en nøje Granskning af det Finanslovsforslag, der nu kommer de Herrer i Hænde, fremgaa, at der i Virkeligheden er vist meget stor Økonomi ved Opstillingen af dette Budget. Mangfoldige Udgifter ere jo af sig selv stigende fra Aar til Aar. Dette gælder fremfor alt — maa jeg atter fremhæve — Udgifterne til humane Øjemed, og det er Stigninger, vi paa ingen Maade ville eller kunne undvære. Det gælder ikke alene Bevillingerne under Indenrigsministeriet, som jeg nævnedes før, men ogsaa Udgiften til Tuberkulosens Bekæmpelse, der under forskellige Former optræder paa Justitsministeriets Budget, og Udgiften til Børneforsørgelse, der ligeledes er stadig stigende. Men idet Forholdet er dette, at Udgifterne med Nødvendighed stige paa en Mængde forskellige Omraader, ogsaa de Udgifter, der ere en Følge af andre bestaaende Love, er det altsaa kun de egentlig frie Bevillinger, man kan stryge eller reducere, hvilket ogsaa i overordentlig stort Omfang er gjort paa det forelagte Finanslovsforslag. Vi have her fulgt den samme Praksis, som jeg tror, enhver forstandig Forretningsmand vil følge i nedadgaaende Tider, nemlig saa vidt muligt at afholde sig fra Udvidelser, Nybygninger og lignende, hvor det paa nogen Maade kan undgaaes. Alt slikt maa vente, til Tiderne blive bedre, og til Udgifterne kunne afholdes af den almindelige Indtægt, idet man jo ikke i Længden vil kunne basere en fornuftig Stats-husholdning paa Laan. Der er altsaa vist en særdeles stor Tilbageholdenhed overfor nye Udgifter, og skønt de enkelte Ministerier allerede ved den foreløbige Lægning